

Erica's Eiland

Alex Bergmans

Erica's
Eiland

In eigen beheer uitgegeven via Brave New Books

ISBN: 978-94-02155-19-8

NUR: 301 – Literaire Novelle

1

Ijs zet zich vast aan de buitenkant van de raampjes. Mijn warme hand voelt aan het plexiglas. Het voelt koud aan, maar minder dan verwacht. Het zal de isolatie zijn. Die werkt zoals het moet. Zal mijn persoonlijke isolatie ook goed gaan werken?

Ik kijk om me heen in het afgeladen vliegtuig. Iedereen is druk doende met zichzelf. Het is rumoerig. Dreinende kinderen, verhitte vaders en moeders, mensen in vreemde uitdossingen, opa's en oma's die het allang zat zijn en een enkele verdwaalde zakenman van een goedkoper allooi; de bekende taferelen van een chartervlucht. Toch is het een dikke maand buiten het hoogseizoen. De dames stewardessen zijn bezig het luchtvoer rond te brengen. Twee stoelen achter me een vervelende vent die blijkbaar iets wil wat niet mogelijk is, maar toch zijn zin wil doordrijven. De dames houden zich koel en weten hem spreekwoordelijk op zijn plaats te zetten.

Een flauwe, opgewarmde hap om het volk stil te houden wordt rond gedeeld.

'Wilt u koffie of thee?'

De bevroren glimlach op de gladde toet van de luchtserveerster staart me gemaakt verwachtingsvol aan.

'Thee graag.' Ik speel ook toneel als ik haar evenredig lief aankijk. Zou ze het voelen? Zou ze merken dat ik een rol aangenomen heb in haar toneelstuk? Of heeft ze alleen oog voor haar eigen rol?

Ik neem de thee aan en draai me weer naar het venster. Er is door de ijsafzetting niet veel te zien, maar toch zie ik duizend

keer meer in de ijskristallen op het raam dan in de over professionele leegte van de ogen van de stewardess.

Ik zal blij zijn als ik beneden ben. Er is een tegenstrijdige behoefte om helemaal alleen te zijn. Tegenstrijdig omdat ik eigenlijk slecht tegen alleen zijn kan. Toch weet ik dat dit nu nog even op zich zal laten wachten. We moeten nog ongeveer een uur en dan alle gedoe van koffers ophalen, vervoer vinden, een gelegenheid om te overnachten...

Ik ben op weg naar mijn nieuwe zelf. Die hoop ik te vinden in het land waar ik jaren geleden werkte en dat ik nooit uit mijn hoofd heb kunnen zetten. Het land dat ik heb leren liefhebben. De geuren die me telkens weer overweldigden, de kleuren die onwezenlijk mooi leken als op een schilderij van Van Gogh. Ik hield van de mentaliteit van de autochtone mensen, hun openheid en gastvrijheid. Hun eerlijke warmte en passie. Ik hield van de warmte, maar ook van de regen die soms weken op zich liet wachten. De verkoelende, verkwikkende regen. Ik liet mezelf dan als een kind gaan door er dansend en met mijn handen in de lucht doorheen te huppelen in de tuin achter het resort waar ik werkte.

In mijn werk was ik succesvol, maar ook was ik een einzelgänger. Een man die liefst zoveel mogelijk in zijn eigen omgeving vertoefde, zodra het maar enigszins mogelijk was...

Maar was dat echt zo? Wilde ik wel zo graag alleen zijn?

In het beijzelde raam zie mijzelf spreekwoordelijk opnieuw in die situatie en probeer in mijn ondoordringbare ziel te kijken. Ben ik wereldvreemd? Kan ik het gezelschap van anderen niet uitstaan. Ben ik zo egocentrisch ingesteld dat ik alleen maar mezelf

kan verdragen?

Natuurlijk weet ik dat mezelf voor de gek houd. Ik wil juist graag mensen om me heen; het middelpunt van hun bewondering zijn; hun grote vriend zijn... maar tegelijk ben ik bang als ze te dichtbij komen. Ik wil aangeraakt worden, maar als het gebeurt schrik ik, dan ben ik bang voor intimiteit. Toch ben ik mees-tentijds een graag geziene man in welk gezelschap dan ook. Ik weet altijd wat ik moet zeggen en kan over heel veel dingen mee-praten. Humor is een van mijn kenmerkendste eigenschappen en het gebeurt dan ook maar zelden dat ik geen lachende mensen om me heen heb, waarbij de bron van het lachen bij mij ligt.

Het is mijn nuchtere relativiseringsvermogen. Mijn snelle denken en even snelle reactie in de vorm van uitspraken die lang niet van iedereen geaccepteerd zouden worden. Menigeen dacht me te kunnen imiteren in het verleden, maar altijd met een voor hen ongewenst resultaat.

En dan toch die sterke behoefte om alleen te zijn... Waar komt dat vandaan?

Ik merk ook wel dat het, naarmate ik ouder word en meer te-leurstellingen in mijn leven heb moeten incasseren, sterker wordt. Ik wil mezelf beschermen tegen tegenvallende mensen.

De stewardess komt nog een keer langs met de theekan en vraagt me of ik een *refill* wil. Ik bedank kortaf en draai me gelijk weer van haar af. Het is een mooie vrouw, maar koud als een kikker en ik heb een godsgruwelijke hekel aan koude mensen. Ik wil warmte, echtheid, emotie. En als ze mooi zijn, ook van bin-nenuit, maak ik graag kennis en ga een avontuurtje niet uit de weg, maar deze...

Tegelijk denk ik aan wat ik me voorgenomen heb. Ik wil de

leegte van mijn verleden achter me laten en heb spijt van sommige onderdelen in die levenswijze tot nu toe. Het roer moet helemaal om.

Het vliegtuig begint langzaam maar zeker aan de afdaling. Het bordje Fasten seat belts gaat aan. Ik haat die stomme veiligheidsriemen. Ze zitten te strak om mijn te dikke buik. Ik denk terug aan de laatste keer dat ik naar mijn eiland ging. Toen woog ik twintig kilo minder. Wel rookte ik nog, als een schoorsteen, zo'n veertig sigaretten per dag. Een totaal ander leven leefde is dan ik in Nederland gewend was. Roken en bier drinken, sporten en nog meer bier drinken en roken, en achter de vrouwen aan.

Zoals zoveel mensen van mijn generatie ben ik opgegroeid en opgevoed vanuit calvinistische principes. Maar schuldgevoelens over mijn losbandige leven verdrong ik als ik voelde dat mijn seksseismograaf reageerde op weer een schoon ogend wezen van het andere geslacht dat mij wel zag zitten om twee redenen: Ik had de succesvolle uitstraling van een leider en ik had geld.

Misschien zouden ze iets langer hebben geaarzeld als ik een verschrikkelijk lelijke vent was geweest, maar dan nog zou het me gelukt zijn om alles wat een kut had in mijn bed te krijgen. Zo werkt het immers! Geen enkele vrouw wil graag horen dat ze een hoer genoemd wordt, maar er zijn er toch heel veel die zich graag laten neuken om er beter van te worden.

Inwendig moet ik een beetje lachen om mijn wilde negatieve gedachten. Ineens schiet me weer die anekdote te binnen van die machtige producent die een chique bar binnengaat en daar een even chique ogende dame aan de toog ziet zitten. Hij stapt op

haar toe en doet haar het voorstel om tienduizend dollar te betalen als ze de nacht met hem wil doorbrengen. Ze hapt na een gepaste aarzeling. Eenmaal buiten zegt de producent dat hij toch niet meer wil betalen dan honderd dollar, waarop de dame antwoordt dat ze geen hoer is. Waarop de man zegt: 'Wat u bent is wel duidelijk, alleen moeten we het over de prijs nog even eens worden.'

Een schokje vertelt mij dat de klappen op de vleugels worden neergelaten. Nu gaat het snel. Naar buiten kijkend – het ijs is bijna helemaal weg – zie ik de bergen, de kleuren. Vanuit de lucht lijkt alles vrij neutraal van kleur. Het groen van de bossen en weiden is minder groen, net als het rood van de huizen, dat is grauwer. Maar ik weet dat het anders is.

Het schilderij van de werkelijkheid is mooier van dichtbij.

De landing gaat zoals die hoort te zijn en als we stilstaan, begint na het stompzinnige applaus het nerveuze gejuich van de tweehonderd passagiers om maar zo snel mogelijk naar buiten te komen, het liefst over elkaar heen duikend.

Ik zit prima in mijn krappe stoel bij het raam en laat ze gaan. Ik hoef niet als eerste. De zenuwlijders moeten dadelijk toch allemaal op hun bagage wachten, en aan het eind van het lied staat iedereen toch ongeveer op hetzelfde moment buiten.

Als ik vrijuit kan opstaan, zie ik aan de blik van de stewardess dat ze mij een vreemde vogel vindt, maar ik zie ook dat ze meer belangstelling heeft dan eerder getoond. Mijn afwijzende gedrag heeft haar geprikkeld. Ik beantwoord haar nu meer oprecht vriendelijke knikje en opmerking dat ze me een prettig verblijf wenst, met een knipoog.

‘Ben je hier ook nog een poosje?’

Ze knikt en ik zie dat haar ogen oplichten. Zou ze nu echt...!

‘Ja, we worden zo afgelost. Ik ben twee dagen hier.’

Met mijn meest charmante lach zeg ik: ‘Nou, veel plezier dan maar.’

Als ik de slurf in loop heb ik een gevoel of er op mijn rug te lezen is dat ik loop te lachen. Een vreemd gevoel komt bij mij op, tegenstrijdig. Ben ik wel eerlijk geweest? Is die vrouw nu echt een stomme kouwe kikker of moet ik bij mezelf naar binnen kijken? Zie ik dingen in andere mensen omdat ik zelf nu probeer te veranderen?

De raadselen van de psyche en ik voel dat ik ongewild bezig ben psychologie te spelen.

In de koel-aanvoelende en -ogende hal waar de koffers arriveren, staan de toeristen opeengedrongen rond de lopende band. Als men zijn koffer gespot heeft is het een ellebogenwerk van jewelste om het bezit geborgd te krijgen. Van een redelijke afstand bekijk ik het circus en zie mijn koffers en tassen driemaal voorbijkomen vooraleer ik ze eindelijk ga oppakken. De band is vrijwel leeg en de hal begint langzaam maar zeker ook leeg te geraken.

Mijn bagage zet ik op een kar en rijd naar de uitgang. Ik heb besloten eerst een taxi te nemen naar een mij zeer bekende omgeving en daar op zoek te gaan naar een appartement. Er is een beeld van wat er moet gebeuren en zie wel of het werkt. Geen stress. Dit is Spanje. Rust geboden.

2

Het is wel plotseling gegaan. Tot bijna twee weken geleden had ik bijna geen enkele gedachte aan Mallorca gewijd. Althans, niet meer dan normaal, want ergens, altijd, speelde het eiland wel een keer door mijn gedachten, maar telkens met een gevoel van dat is voorbij. Toen kwam ineens die klap.

Het zat er eigenlijk al een poos aan te komen, maar toch was het een verrassing die op dat moment door mij niet voorzien was. De vrouw waar ik al een aantal jaren mee samenleefde liet me via een briefje weten dat ze niet meer thuis zou komen. Ze was het zat om altijd maar weer als een wormvormig aanhangsel te fungeren. Ze was mijn escapades zat, mijn vreemdgaan en mijn leugens. Waar ze verbleef liet ze me niet weten, maar eerlijk gezegd wilde ik dat ook niet weten. Ik wist dat het een keer zo zou lopen. Ik heb altijd op een bepaalde manier van haar gehouden – of misschien moet ik zeggen, haar gewaardeerd – maar op de een of andere manier kon ik nooit weerstand bieden aan de verlokende verleidingen van de vrouwenrok. Geen haar op mijn hoofd dacht er aan om mijn vriendin te verlaten; ze was een vaste burcht voor me. Ons huis was een plaats die me rust en vrede schonk na alle rusteloze veroveringen. Ik haatte mezelf wel eens om mijn levenswijze, maar dat duurde nooit lang en ik voelde gewoon dat ik niet anders kon. Het was mijn natuur. Mijn vrouw wist het soms, maar meestal wist ik goede smoezen te verzinnen voor mijn veelvuldige afwezigheid. Toch moet ze een voortdurend wantrouwen hebben gehad, want ze is niet dom en wist maar al te goed met wat voor een man ze samenleefde. De laatste anderhalf jaar weigerde ze met me naar bed te gaan. Ze zei me

dat ik niets tekort kwam en dat ze geen rare ziekte op wilde lopen via haar eigen man. Toch was ons leven samen niet vervelend. Mijn inkomen als succesvol makelaar was ruim voldoende om ons het leven plezierig te maken. We lachten samen, gingen uit eten en naar de schouwburg.

Een beetje een vreemdsoortige relatie? Ja, misschien wel, maar sommige dingen lopen nu eenmaal zoals ze lopen.

Ik moet wel bekennen dat ik er waarschijnlijk wel moeite mee zou hebben gehad als ik zou ontdekken dat zij een relatie er op nahield naast de onze... Tja, als ik daar over nadacht moest ik wel toegeven dat het tamelijk schizofreen dacht.

Met het briefje in mijn hand stond ik bij het dressoir. Ik taste naar de karaf met whisky en schonk mezelf een stevig glas in. Ik las het nog een keer door:

Wim, ik heb besloten dat het genoeg is geweest. Ik heb je al eerder gezegd dat ik me een wormvormig aanhangsel voelde, maar dat heeft niet veel indruk op je gemaakt. Ik wist van je bewegingen, maar gisteren werd ik opgebeld door een huilerige Dina, die me vroeg waar ze je kon bereiken. Ik geloof dat ze dacht dat ik je secretaresse was en zo voelde ik me ook even. Ik heb gister niets tegen je gezegd, omdat je weer zo laat thuiskwam dat ik met de pest in mijn lijf in bed lag te wachten en net deed of ik sliep. In werkelijkheid heb ik de halve nacht wakker gelegen en opnieuw liggen nadenken over de toekomst met jou samen. Ik heb besloten dat die er niet is. Ik ga aan mezelf denken. Je hoeft niet te proberen me te zoeken, want ik wil niet gevonden worden. Financiële gevolgen zal het niet hebben. Dat wil ik niet. Ik heb een maand geleden een baan geaccepteerd als gouvernante – want ik zag het aankomen – en dat geeft me naast een inkomen tevens een dak boven mijn

hoofd. Onze meubels doen me niets meer en wat voor mij van belang was heb ik meegenomen. Geen zorgen, er blijft zat over voor jou. Het huis staat op jouw naam en mijn persoonlijke verzekeringen heb ik al over laten schrijven. Richard weet me te vinden. Hij heeft me beloofd mijn adres geheim te houden en ik vraag jou dat te respecteren.

Ik heb altijd van je gehouden en diep van binnen doe ik dat nog steeds, maar ik wilde je voor mezelf alleen en dat lijkt onmogelijk. Daarom hoop ik dat het je goed gaat en eigenlijk hoop ik ook dat je een keer je verstand krijgt, want je vergeet dat ook jij ouder wordt. Ik ben blij dat we geen kinderen hebben, ook al had ik ze graag gekregen. Misschien dat ik nog wel eens een keer contact met je opneem, maar voor nu: Het beste!

Rita

Het was me wel duidelijk dat ze het meende. Ik wist niet wat ik nu zelf voelde. Was ik gekwetst, voelde ik me schuldig of was er misschien wel een gevoel van bevrijding? Ik wist het niet en kon de vinger nog niet op de gevoelige plek leggen. Natuurlijk is de achterblijvende partij altijd de schlemiel. En zo voelde ik me nu ook wel een beetje. Mijn haantjestrots was enigszins gekrenkt en dat besepte ik maar al te goed.

Ik keek de kamer rond om te ontdekken wat er weg was en wat niet, maar kon zo snel niets ontdekken. Ik zag een dood televisiescherm. Een schilderij boven de bank wat een beetje scheef hing. Ik zag feitelijk een dode kamer. Leeg zonder Rita.

Was ik in dit huis eigenlijk al een vreemde?

Toen ik merkte dat mijn glas leeg was schonk ik nog een keer in. Ik had niet het gevoel al iets gedronken te hebben, maar nadat

het tweede glas geleegd was, voelde ik dat het in mijn hoofd wat lichter begon te worden. Ik zakte in de lederen fauteuil bij de open haard, die er doods en uitgedoofd bij lag en sloeg de handen voor mijn gezicht. Wat had ik gedaan! Ik had al die jaren alleen aan mezelf gedacht. Mijn Rita had verdriet gehad en ik liet het begaan. Een voortdurend proces van *lul achterna lopen* was voor mij de grote rode draad in het leven geweest. Dat moest veranderen, anders zou het nog een keer slecht met me aflopen. Een traan voelde ik over mijn wang lopen en besefte ineens dat ik bezig was in zelfmedelijden te zwelgen, geholpen door de whisky. Licht wankelend stond ik op en liep door naar de kil aanvoelende slaapkamer. Daar kleepte ik me uit en stapte onder douche.

Na een harde, zo heet mogelijke straal stapte ik redelijk verkwikt naar buiten. Schone baddoeken lagen er voldoende en na me gedroogd te hebben kleepte ik me weer aan en merkte dat het me gemakkelijk viel mijn kleren zelf te pakken. Die hadden tot nu toe altijd klaargelegen. Alleen toen ik in de spiegel de laatste hand legde aan mijn stropdas, merkte ik dat die vloekte met het overhemd dat ik uitgezocht had. Ik moest er om lachen en voelde ook een lichte steek van weemoed. Rita zou nooit iets klaarleggen dat niet in volledige harmonie verkeerde.

3

De typisch Spaanse geuren snuif ik wellustig op als ik naar buiten stap en op de rij taxi's af loop die bij de uitgang staan te wachten. De late middagzon geeft een weldadige warmte af die

ik in mijn nek en achterhoofd als plezierig ervaar.

Een wat oudere man loopt iets gebogen op me af en neemt de bagage om deze in de kofferbak van een oude Seat taxi te leggen.

‘Señor?’

‘A Cala Millor por favor. Calle de Bonanza, apartamento Ses Morenes.’

Hij knikt en houdt het achterportier voor me open. Ik laat me op de ietwat doorgezakte achterbank zakken. Het ruikt er muf met een overheersende zware shag lucht. De deur slaat weer dicht en de man neemt achter het stuur plaats. De wagen rijdt met een rustig gangetje het vliegveldterrein af en zet buiten de poort koers richting het oosten.

In zijn achteruitkijkspiegel zie ik dat de man naar me kijkt, maar ik besluit hem geen aanleiding te geven tot het voeren van een moeizaam gesprek – mijn Spaans is niet meer zo goed als tien jaar geleden – en sluit mijn ogen. Ik wil niet slapen, maar nadenken. Het is allemaal een beetje veel en snel zoals het gaat. Ik weet wel, ik heb zelf de keuze gemaakt, maar toch, ik merk nu dat het anders voelt als je dit soort ingrijpende dingen doet wanneer je in de veertig bent dan wanneer je een tiental jaren jonger bent.

Langzaam maar zeker zak ik een beetje weg.

4

Mijn comfortabele Saab 9-7x stond met de neus naar buiten geparkeerd op de oprit voor mijn riante huis. Ik liet me achter het stuur glijden, startte en reed met een flinke stoot gas de straat uit. Ik keek naar mezelf in de achteruitkijkspiegel en zag een man die zich niet gedroeg naar zijn leeftijd. Ik zag mezelf ineens zoals ik

blijkbaar was. Een overjarige puber die dringend behoefte had aan het voortdurend bewijzen van zijn succes. Een dure auto, een duur maatkostuum, een duur parfum, een duur huis, maatschoenen... het kon allemaal niet op.

Ik werd misselijk van het beeld dat plotseling tot me doordrong, alsof iemand anders me een beeld liet zien. Ik trapte op de rem. Achter me moest iemand ook ineens op de rem gaan staan en een protesterend getoeter was de beloning voor mijn onverantwoorde actie.

Ik stak mijn hand op als excuus en stuurde naar de zijkant van de weg. Rustig rijdend arriveerde ik op een punt waar ik de wagen kon keren en reed terug naar mijn huis. Ik wilde ineens niet meer verder naar mijn favoriete restaurant. Een vreemd soort rusteloosheid, vermengd met lusteloosheid, overviel me.

Ik parkeerde de auto slordig op de oprit en liep snel naar de voordeur. Ik stak de sleutel in het slot en in een helder moment wist ineens wat me te doen stond.

Ik zou Nederland gaan verlaten. Ik zou mijn ver weg gestopte droom in vervulling laten gaan. Plotseling wist ik waarom ik al die jaren zo rusteloos was geweest. Ik wilde, meer dan alles wat ik bereikt had, naar Mallorca om daar te wonen en datgene te doen wat ik altijd gewild had; schrijven. Ik wilde een boek gaan schrijven en leven zonder stress. Misschien zelfs meerdere boeken. Zonder najagen van het grote geld. Zonder iedere dag bewijzen hoe goed ik wel was in mijn vak. Zonder het jagen naar nieuwe veroveringen wat ik maar niet leek te kunnen laten.

Ik deed de deur achter me dicht en bleef er even tegen rusten. Ik voelde de adrenaline door mijn lijf stromen. Ik schaamde me licht omdat ik het verdriet van Rita alweer vergeten leek te zijn, maar ik dacht dat het gewoon zo moest zijn. Zij had door mijn

levenswijze een andere weg gekozen. Dat moest een signaal zijn. Nu moest ik ook mijn weg kiezen. Ik moest mijn levensstijl radicaal gaan veranderen als ik nog een beetje zelfrespect over wilde houden. Per slot van rekening was ik wel met waarden opgevoed en het leek wel of ik die strengheid van opvoeden wilde afstraffen door mijn losbandigheid.

Niet alleen zou ik verhuizen naar mijn favoriete eiland in de Middellandse Zee, ik zou ook mijn geest verhuizen. Mijn leven zou vanaf nu moeten veranderen en ik moest sterk zijn om het vol te houden, want het vrouwen-versieren was zo bij me ingeslepen dat het bijna leek of ik niet anders meer kon.

Ooit was ik met roken gestopt; een van mijn andere verslavingen. Dit moest ook lukken. Nu was er de tijd voor gekomen.

Ik liep naar de telefoon en drukte het nummer van mijn compagnon. Het duurde even voor de telefoon werd opgenomen en ongeduldig trommelde ik met mijn vingers op het telefoontafeltje.

‘Rijkstraten.’

‘Richard, met mij. Ik moet je dringend spreken. Heb je nu tijd?’

Het bleef even stil aan de andere kant... ‘Ik wilde net met Irene gaan eten bij Old Dutch. Ik stond al bij de voordeur toen jij belde.’

‘Het is echt heel erg belangrijk. Ook voor jou en je toekomst. Ik denk zelfs dat Irene ook blij zal zijn met wat ik heb te vertellen.’

‘Ik overleg even.’

Ik hoorde hoe de telefoon werd afgeschermd door de hand van Richard en wat er besproken werd kwam alleen maar op mijn oor als een ver gebrom.

‘Irene vraagt of ze erbij mag zijn?’

Ik moest even slikken. Liever wilde ik het niet, maar ik wist hoe volhardend de vriendin van mijn partner kon zijn.

‘Nou ja, als het dan niet anders kan. Gaan jullie maar naar Old Dutch, dan zie ik jullie daar. Maar ik zou het wel prettig vinden als ze zich niet met mijn voorstel gaat bemoeien.’

‘Ik doe mijn best, maar kan je wat dat betreft niets beloven. Tot straks. Ik houd een plekje voor je vrij. Wat wil je drinken?’

‘Ik doe met jullie mee. Tot zo.’

5

Een iets te snel genomen scherpe bocht in de weg maakt dat ik mijn ogen weer open doe. Ik ben toch een beetje weggedoezeld blijkbaar want ik zie op een richtingbord “Son Servera 18 km.” staan. Ongemerkt zijn we dus nog maar een kleine twintig minuten verwijderd van mijn voorlopige eindbestemming, Cala Millor.

Ik ga een rechtop zitten, voor zover de auto het toelaat. Ik ben nu eenmaal een beetje uit de kluiten gewassen met mijn een meter vijfennegentig.

We rijden de Calle Bonanza in en ik herken het verweerde naambord van het door mij genoemde appartementencomplex “Ses Morenes”. Hoewel... complex, het is maar een gebouw van vier verdiepingen met in totaal een stuk of zestien appartementen. Het beeld dat ik in mijn gedachten had was fraaier dan de werkelijkheid die nu voor me ligt. Ik had er tien jaar geleden met plezier gewoond en wilde kijken of er een mogelijkheid was om er weer iets te huren, het was ten slotte al een beetje buiten het seizoen. Maar mijn eerste beeld nu maakt dat ik twijfel. Ik begrijp

dat ik ben veranderd in die jaren, net als dit gebouw. De straat lijkt uitgestorven en de kleine winkel naast Ses Morenes is dicht. Ik vraag de taxichauffeur nog even te wachten met het pakken van mijn bagage en stap naar binnen. Het is een heldere, zonnige dag en buiten voelt het behaaglijk aan terwijl het toch al half oktober is. Binnen moeten mijn ogen even wennen aan het duister. Na enige ogenblikken onderscheid ik de bar achter in de zaak. Er is niemand binnen en ook de eigenaar of iemand van het personeel ontbreekt. Het ziet er ook allemaal een beetje hummelig uit, anders dan ik me herinner. Ik schraap een paar keer mijn keel en roep 'Ola' en na een paar minuten komt er eindelijk iemand van achter een knisperend vliegengordijn te voorschijn.

Het is een vrij jonge man met een slaperig voorkomen en een ongeschoren gezicht. Ik bedenk dat de siëstatijd al voorbij moet zijn en ben verbaasd dat de deur toch gewoon open had gestaan.

De man begroet me op een rustige, afwachtende toon en ik stel me voor. 'Wim Hoogpoort. Ik ben op zoek naar de eigenaar.'

Mijn Spaans komt er wat onhandig uit, maar de man begrijpt me en knikt. Hij wijst op zichzelf en legt uit dat hij de gezochte is.

Ik kijk verrast naar de man met het onverzorgde uiterlijk. 'Waar is señor Morales?'

Hij antwoordt nu in het Engels met een licht accent. 'U zult mijn vader bedoelen. Ik heet ook Morales, Pedro Morales. Mijn vader is drie jaar geleden plotseling overleden.'

Ik schrik van die boodschap. De man was een boei, een steunpunt, toen ik hier woonde. Het was me in die tijd niet altijd gemakkelijk afgegaan, vooral geestelijk lag ik nogal eens met mezelf in de knoop, vooral als ik weer eens teveel gezopen had. Mijnheer Morales had altijd klaar gestaan met een luisterend oor en een simpel, maar doeltreffend advies.

‘Mijn oprechte deelneming. Uw vader was toch nog helemaal niet zo oud?’

‘Nee, hij zou twee weken later vijfenvijftig geworden zijn. Maar het mocht niet zo zijn. De heer zij hem genadig.’

Hij slaat een kruis en richt zijn blik op het in de hoek hangende, zo te zien onder het stof zittende, Jezusbeeld.

‘Maar wat voert u naar ons señor? U lijkt me geen toerist.’

Ik knik. ‘Dat klopt. Ik ben van plan om me op Mallorca te vestigen...’ Ik bedenk in een onderdeel van een seconde dat mijn eerste plan om in ditzelfde appartement te beginnen aan mijn zoektocht *dowm memory lane* niet moet doorgaan. ‘... en voor ik ergens iets wil huren dacht ik uw vader even te begroeten.’

De man kijkt me aandachtig aan en begint dan te lachen.

‘Ik herinner me u weer. U werkte toen op de berg bij club Mobimar.’

Hij ziet dat ik verbaasd kijk en vervolgt: ‘U herinnert zich mij misschien niet meer, ik was nog maar een blaag en meer met mijn brommer bezig dan met de zaak van papa.’

Dat is een herinneringspunt; die brommer. Dat ellendige ding dat altijd teveel herrie maakte. Nu zag ik ineens weer de jongen voor me die het ding molesteerde. Ik hoopte toen dat hij zich te pletter zou rijden. Nou ja, dat was dus niet gebeurd.

Ik knik en lach een beetje grimmig. ‘Hebt u die brommer nog?’

De man lacht zijn tanden bloot. ‘Nee señor, die is weg. Mijn neefje heeft hem nu, maar hij staat vaker stil dan dat hij rijdt, want hij is er behoorlijk mee tekeer gegaan.’

Ik besluit weg te gaan. De man staat me tegen met zijn slordige uiterlijk en heel de sfeer in dit pand begint me tegen te staan. Ik neem gehaast afscheid met nog een woord van spijt over zijn vader en loop weer naar de wachtende taxi.

‘Naar Club Mobimar por favor.’

De man kijkt even hulpeloos naar mij om, maar ik gebaar dat hij kan rijden. Ik zal hem de weg wel wijzen.

Er is veel veranderd in die jaren dat ik hier weg was, maar nu ook weer niet zoveel dat ik de weg niet meer zou kunnen vinden. Het is dan ook binnen tien minuten dat ik de oprijlaan van het resort zie waar ik ruim zes maanden met zeer gemengde gevoelens gewerkt heb en veel geld verdiend.

Een schok van herkenning doorvoert mij. Ik besef dat het gevoel 180 graden anders is dan een klein halfuur geleden in de straat waar mijn eerste woonstee zich bevond. Dit is wat ik wil. Dit is ook wat ik me kan permitteren.

6

In het centrum moest ik een paar keer rond rijden om een parkeerplek te bemachtigen. Net voordat een andere auto-mobilist, die van de andere kant kwam, de zojuist vrijgekomen plek wilde inpikken, parkeerde ik mijn Saab en stapte uit, de boze blikken van de ander negerend.

Ik duwde tegen de draaideur van het bekende restaurant en liet mezelf binnen. Het was afgeladen en ik zag zo snel niet waar mijn compagnon zich bevond.

De gerant kwam op me af. Hij herkende me en vroeg of ik gereserveerd had. Ik vertelde dat ik een afspraak had met de heer Rijkstraten. De man liep voor me uit naar het tafeltje.

Richard stond op en ik schudde zijn vriendin de hand.

Ze had vanaf het eerste moment dat ik aan haar voorgesteld werd een afkeer van me gehad, en stak dat niet onder stoelen of

banken. De reden was me onbekend en toen ik er Richard een keer naar gevraagd had, kon hij alleen maar zeggen dat Irene een eigennuttig karakter had en een duidelijke voor- of afkeer en dat daar nooit verandering in kwam.

Het liet me niet helemaal koud, want wie wil er nu afgewezen worden?, maar aan de andere kant lag ik er ook weer niet echt wakker van.

Toen we gedrieën gezeten waren werden de drankjes gebracht. Richard had voor mij een whisky besteld.

Ik nam een slokje en wilde van start gaan met mijn verhaal. De reden van deze spoedbijeenkomst. Maar Richard zei dat ze 'stierven van de honger' en eerst een hap wilden eten.

Er werd een salade besteld en stokbrood. Daarbij kwam een fles Chablis op tafel. Dat kon de goedkeuring wegdragen van ons allen. Toch kon ik het niet nalaten om een begin te maken met datgene wat me op de tong brandde: 'Ries, je moet weten dat er iets gebeurd is in mijn leven dat me een belangrijke beslissing heeft doen nemen. Die beslissing gaat ook jou en je lieve vrouw aan.'

Ik keek daarbij heel even in de koele staalblauwe ogen van Irene. Ze ontweek mijn blik niet en ik zag dat er een flauw, spottend lachje om haar mondhoeken krulde.

Mijn ogen stonden ondeugend en ik wist dat ik haar prikkelde. Het kon me nu helemaal niets meer schelen wat ze van me dacht, ik zou binnen niet al te lange tijd nooit meer met haar te maken hebben.

'Je maakt me nieuwsgierig. Heeft het iets te maken met het vertrek van Rita?'

Ik keek hem aan en herinnerde me wat Rita in haar brief geschreven had. Nu drong het feitelijk pas tot me door; ik wist nog